

vere Godset ved Skibets Side, hvorfra Vortfragteren imidlertid da har videre at besto Inbladningen, saavel som Stubning med nødvendigt Underlag og Garnering. Det bemærkes i sidstnævnte Henseende, at det vel ikke er ualmindeligt paa sine Steder, at Befragteren leverer Materiale til Garneringen, men man har anset det for rettest at give Reglen ens for alle Steder, idet det da maa blive den paagældende Parts Sag i Kontrakten at faa indført en anden Bestemmelse, hvis han særligt vil have en saadan bragt til Anvendelse. — Saavel § 114 som § 116 forudsætte, at naar Skibet kan indkomme i den vedtagne Havn, vil det ogsaa kunne lægge til ved en sædvanlig Lasteplads i denne Havn; anderledes kan Sagen derimod stille sig med Hensyn til en af Befragteren anvist — altsaa ikke i Befragtningskontrakten vedtagen — Lasteplads i Havnen, men derfor bestemmes det ogsaa i § 114, at Skipperen kun er pligtig at henlægge Skibet til en saadan, saafremt Skibet der kan ligge flot og sikkert samt uden Hindring komme ud derfra med indtagen Last. Det er formentlig i altsald en sjelden Undtagelse, at et Skib, der overhovedet kan gaa ind i en Havn, ikke skulde kunne lægge til ved en sædvanlig Lasteplads i denne, og; forsaavidt dette dog maatte være Tilfældet, synes det ikke for meget forlangt af Skipperen, der skal lende sit Skib, at han i den Henseende tager et Forbehold og i modsat Fald bærer Omkostningerne ved Godsets Overførelse fra den sædvanlige Lasteplads til det Sted i Havnen, hvortil Skibet kan komme ind og hvor det kan ligge flot og sikkert m. v. Paa den svenske Rigsdag har man dog troet at burde stille Vortfragteren gunstiger i denne Henseende og derfor foreslaaet, hvad der er taget til Følge i den nye svenske Sølov, at forandre det sidste Stykke i § 116 — og i Forbindelse dermed ogsaa Affattelsen af § 114 — saaledes, at Forpligtelsen til at besto Godsets Fremførelse til Skibets Side kun paalægges Vortfragteren, naar Skibet paa Grund af dybtgaaende ikke kan forlægges til den bestemte Havn, men altsaa ikke, hvor Skibet vel kan indkomme i denne, men ikke kan gaa ind til nogen sædvanlig — ikke udtrykkelig vedtagen — Lasteplads i Havnen.

Det behøver ikke nogen nærmere Forklaring, at det er ulovligt at indlade Gods uden Skipperens Vidende eller at betegne det Gods, som indlades, urigtigt, saavel som at indlade Gods, hvis Bestaaffenhed medfører Fare eller Risiko for Skibet eller den øvrige Ladning, uden at angive saadan Bestaaffenhed af Godset eller uden at tagtage de for For-

sendelse af saadant Gods foreskrevne Forholdsregler. Naar § 115 foreskriver, at den, der gør sig skyldig i et saadant ulovligt Forhold, bliver ansvarlig for al den Skade og alle de Omkostninger, som derved foranlediges, vil dette findes begrundet i Sagens Natur; det er naturligvis en Forudsætning, at Forseelsen kan tilregnes den paagældende og ikke t. Eks. er foranlediget ved en undskyldelig Fejltagelse, hvad vel iøvrigt ikke just let vil kunne være Tilfældet. Forsaavidt der i Paragraffen tales ikke blot om Fare for Skibet og Ladningen, men tillige om Risiko, henvises til hvad der ovenfor ved § 81 er bemærket med Hensyn til de Ulemper, som Medtagelsen af Krigskontrabande eller toldpligtigt eller forbudt Gods kan medføre. Det er en Selvfølge, at det ikke blot er overfor Næderen men ogsaa overfor enhver, der er interesseret i Rejsen, saafom andre Befragtere, Bodmerikreditorer, Assurandører, Skibsmandskab osv., at den Befragter, der gør sig skyldig i det omhandlede ulovlige Forhold, bærer Ansvar for den derved foranledigede Skade. At der her betales Fragt, og; da ingen Aftale har fundet Sted, den højeste Fragt paa Afgangsstedet for saadant Gods for den paagældende Rejse, for det Gods, som er medsendt uden Skipperens Vidende, forstaar sig formentlig af sig selv, saavel som at tilsvarende Regel maa gælde, naar Gods er indladet under en urigtig Betegnelse, hvorved den Paagældende har opnaaet en lavere Fragtansættelse end Tilfældet vilde have været, hvis Godset var bleven rigtig betegnet. Den Paagældende skal naturligvis ikke have Fordel af det af ham udviste ulovlige Forhold. Men Skipperen maa endvidere være berettiget til, paa den Paagældendes Bestoening, at lade det ulovligt eller paa utilbørlig Maade medtagne Gods bringe i Land, hvis det opdages forinden Skibet er affejet; opdages det først senere, maa Skipperen kunne lade det laste over Bord, dersom der er Fare ved at beholde det i Skibet, noget, hvortil Skipperen efter Omstændighederne endog kan være forpligtet. Det foreskrives endelig i Slutningen af § 115, at der i hvert Fald skal betales fuld Fragt af det omhandlede Gods, selv om det bringes i Land eller lastes over Bord. Lovforslagets Regel er i denne Henseende strengere end den tilsvarende Bestemmelse i den tydske Sølovs Art. 565, forsaavidt denne kun paalægges Befragteren at betale Fragt, naar Godset beholdes om Bord, ligesom der i Art. 564 ogsaa kun tilstedes Landansættelse af Gods, der medfører Fare for Skib og Ladning. Ligesom den Befragter, der uden Berettigelse og maaste bedragerist har søgt